

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

1 юли 1993 година*

По дело C-20/92

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Landgericht Хамбург (Германия) висящо пред този съд между

Anthony Hubbard

и

Peter Hamburger

относно тълкуването на членове 7 и 59 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н C.N. Kakouris, председател на състав, г-н G.F. Mancini, г-н F.A. Schockweiler, г-н M. Díez de Velasco и г-н P. J. G. Kapteyn, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Darmon,

секретар: г-н H. von Holstein, заместник секретар,

като взе предвид становища, представени:

- за Комисията на Европейските общности, от г-н H. Étienne, главен правен съветник и г-н E. Lasnet, правен съветник, в качеството им на представители,

като взе предвид доклада на съдията докладчик,

след като изслуша становището на генералния адвокат от съдебното заседание от 10 март 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 11 декември 1991 г., постъпило в Съда на 24 януари 1992 г., Landgericht Хамбург (Областен съд) е отправил до Съда за преюдициално запитване съгласно член 177 от Договора за ЕИО няколко въпроса, свързани с член 7, параграф 1 и член 59 от Договора.

2. Въпросите са повдигнати по производство, заведено от г-н Hubbard срещу г-н Hamburger за определение, с което се възлага собствеността на имот, която представлява част от имението на завещателя.

* Език на производството: немски.

3. Г-н Hubbard, solicitor от Обединеното кралство, в качеството си на изпълнител съгласно английското право, е поискал от Landgericht Хамбург определение, с което да му бъде прехвърлен имот, който се намира във Федерална република Германия и представлява част от имението на завещателя. При това искане г-н Hamburger е изискал представяне на гаранция за разносните съгласно член 110 параграф 1, изречение 1 от Zivilprozeßordnung (Гражданския процесуален кодекс).

4. Съгласно тази разпоредба чужди граждани, които са ищци по дела, заведени пред немски съдилища, трябва при поискване от ответника да представят гаранция за разноски и адвокатски възнаграждения. От друга страна член 110, параграф 2, точка 1 предвижда, че подобно задължение не съществува, когато ищецът е гражданин на държава, която не изисква представянето на такава гаранция от страна на немски граждани.

5. Член 14 от Германско-британската Конвенция за провеждането на съдебни производства от 20 март 1928 г., влязла отново в сила от 1 януари 1953 г. (Bundesgesetzblatt 1953, II, стр. 116), предвижда, че от гражданин на една от договарящите страни не трябва да се изисква представянето на гаранция за разноски на територията на другата договаряща страна, само в случай че той е установен там. В допълнение, Европейската конвенция за установяването, подписана в Париж на 13 декември 1955 г. (Bundesgesetzblatt 1959, II, стр. 998), предвижда изключение от изискването за представяне на гаранция за разноски за всички граждани на договарящите страни, ако те са с местожителство или обикновено пребивават в една от договарящите страни. Това правило обаче не се прилага за граждани на държави, които са подписали с резерва съгласно член 27 от Конвенцията, както е направено от страна на Обединеното кралство.

6. В резултат от тази резерва, г-н Hubbard не може да се ползва от изключението, предвидено в Парижката конвенция. Тъй като той не е установен в Германия, той не може да се позовава на двустранната Германско-британска конвенция.

7. Тъй като той приема становището, че изходът от делото зависи от тълкуването на правото на Общността, Landgericht Хамбург е сезирал Съда за преюдициално запитване по следните въпроси:

„1. Ако solicitor от Обединеното кралство, действащ в Германия в качеството си на изпълнител на завещание съгласно английското право и е завел дело от свое име пред немски съд за прехвърляне на имущество на починало лице, представлява ли нарушение на правата му съгласно правото на Общността, и по-специално на правото му на свободното предоставяне на услуги, ако немският съд съгласно член 110, параграф 1, изречение 1 от германския гражданскопроцесуален кодекс и по искане на ответника, постанови да бъде представена гаранция за разносните по делото, което има за правна последица възможност за ответника да не се яви, докато не бъде представена гаранция?

2. Засегнато ли е прилагането на Договора за ЕИО от факта, че са установени разпоредби по въпроса за представяне на гаранция по дело пред немски съд,

което включва британски ищец, който не пребивава, нито притежава недвижим имот във Федерална република Германия, от една страна от член 14 от Германско-британската конвенция за провеждането на съдебни производства от 20 март 1928 г. (Reichsgesetzblatt II, стр. 623, влязла отново в сила от 1 януари 1953 г., Bundesgesetzblatt II, стр. 116), и от друга страна от член 9 от Европейската конвенция за установяването, подписана в Париж на 13 декември 1955 г. (Bundesgesetzblatt 1959 г., стр. 998)?

3. Води ли фактическата обстановка, посочена във въпрос 1 до нарушение на член 7, параграф 1 от Договора за ЕИО?

4. Дали фактът, че искането на ищеца може поради същността на иска да се класифицира и като наследственото правен спор, води до значително ограничаване на обхвата на Договора за ЕИО или други разпоредби на правото на Общността?”.

8. Прави се позоваване на доклада на съдията докладчик за пълно отчитане на съответния закон и фактите по основното производство, процедурата и писмените становища на страните, които се посочват по-нататък, само доколкото това е необходимо за мотивите на Съда.

По първия и третия въпрос

9. С първия и третия си въпрос националният съд основно се опитва да установи дали има противоречие с член 7, параграф 1, членове 59 и 60 от Договора, ако държава-членка изисква да се представя гаранция за разноските от страна на лице с дадена професия, установено в друга държава-членка, което завежда дело пред едно от нейните съдилища, единствено на основание, че той е гражданин на друга държава-членка.

10. Следва да се отбележи, че съгласно член 7 от Договора, забраната за дискриминация е ефективна „в рамките на обхвата на Договора” и „без това да изключва специални разпоредби, които се съдържат в него”. Вторият израз в член 7 се отнася, по-специално до други разпоредби от Договора, които прилагат общия принцип, установен от него за специални случаи. Такъв е случаят, *inter alia*, с разпоредбите, свързани със свободното предоставяне на услуги (вж. дело C-186/87 Cowan/Trésor public, Recueil, стр. 195).

11. За да отговори на въпросите на националния съд, следователно е необходимо първо да установи дали дейности, като разглежданите по главното производство, при което предоставящият услугата и нейният ползвател са установени в една и съща държава-членка, но предоставянето на услугата се извършва в друга държава-членка, попадат в обхвата на членове 59 и 60 от Договора.

12. В тази връзка следва да се отбележи, че по така наречените производства „за екскурзоводи” (дело C-154/89, Комисия/Франция, Recueil, стр. I-659, точка 10; дело C-180/89 Комисия/Италия, Recueil, стр. I-709, точка 9; и дело C-198/89 Комисия/Гърция, Recueil, стр. I-727, точка 10), Съдът е постановил, че разпоредбите на член 59 трябва да се прилагат във всички случаи, когато

лицето предоставя тези услуги в държава-членка, различна от тази, в която той е установен, без значение къде са установени получателите на тези услуги.

13. Ако тази услуга се предоставя от лице с дадена професия и следователно, както се изисква от член 60 от Договора, обикновено се предлага срещу възнаграждение, принципът за равноправно отношение, установен в член 59, се прилага.

14. На следващо място, трябва да се постанови, че фактът, че държава-членка изисква представяне на гаранция за разносните от гражданин от друга държава-членка, който в качеството си на изпълнител на завещание е завел дело пред неин съд, като същевременно няма такова изискване за нейните граждани, представлява дискриминация на основание националност, която противоречи на членове 59 и 60.

15. Отговорът на първия и третия въпрос на националния съд, следователно трябва да бъде, че членове 59 и 60 трябва да се тълкуват като изключващи възможността държава-членка да изисква представяне на гаранция за разносните от страна на лице от дадена професия, установено в друга държава-членка, което завежда дело пред неин съд, единствено на основание, че той е гражданин на друга държава.

По втория въпрос

16. С втория си въпрос националният съд се опитва да установи дали наличието на международни споразумения, основани на принципа на взаимност, които предвиждат в определени случаи изключения от изискването за представяне на гаранция за разноси, може да оказва влияние на прилагането на Договора.

17. В отговор на този въпрос е достатъчно да се каже, че съгласно практиката на Съда, правото на равноправно отношение, установено в правото на Общността, не може да се поставя в зависимост от наличието на взаимни споразумения, сключени от държавите-членки (вж. дело 1/72 Frilli/Belgian State, Recueil, стр. 457 и дело 186/87 Cowan/Trésor public, Recueil, стр. 195).

По четвъртия въпрос

18. Със своя последен въпрос националният съд всъщност пита дали фактът, че главното производство е свързано с наследствено правен спор, е основание за изключване на прилагането на Договора.

19. По този въпрос следва да се отбележи, че както Съдът е постановил по дело 82/71 Pubblico Ministero Italiano/SAIL, Recueil, стр. 119, точка 5 ефективността на правото на Общността не може да варира в зависимост от различните клонове на националното право, които могат да бъдат засегнати. По настоящото дело националното право, засегнато от правото на Общността, не е правото, свързано с иска по главното производство, а национално процесуално право.

20. Отговорът на този въпрос следователно трябва да бъде, че фактът, че главното производство е свързано с наследствено право, не е основание за

изключване на прилагането на правото на свободно предоставяне на услуги, постановено в правото на Общността спрямо лице с дадена професия, завело това дело.

По съдебните разноси

Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становище пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася по въпросите, отправени до него от Landgericht Хамбург с Определение от 11 декември 1991 г., реши:

- 1. Членове 59 и 60 от Договора за ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че изключват възможността държава-членка да изисква представяне на гаранция за разноските от лице с дадена професия, установено в друга държава-членка, което е завело дело пред неин съд единствено на основание, че то е гражданин на друга държава-членка.**
- 2. Правото на равноправно отношение, установено в правото на Общността, не може да се поставя в зависимост от наличието на международни споразумения, сключени от държавите-членки.**
- 3. Фактът, че основното дело е за наследствено право, не е основание за изключване на прилагането на правото на свободно предоставяне на услуги, постановено в правото на Общността, по отношение на лице с дадена професия, което е завело делото.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 1993 година.

Подписи